

COLLEEN HOOVER

**ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
ΜΕ
ΕΜΑΣ**

Μετάφραση
Νέλλα Γατράκου

διόπτρα

Για τον πατέρα μου που έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να μην είναι ο χειρότερος εαυτός του. Και για τη μητέρα μου που φρόντισε να μη δούμε ποτέ τον χειρότερο εαυτό του.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Όπως κάθομαι εδώ, με το ένα πόδι έξω από το τοιχίο, και κοιτάζω δώδεκα ορόφους κάτω τους δρόμους της Βοστόνης, δεν μπορώ να μη σκέφτομαι την αυτοκτονία.

Όχι τη δική μου. Μου αρέσει αρκετά η ζωή μου και θέλω να δω πώς θα εξελιχθεί.

Σκέφτομαι τους ανθρώπους εκείνους που αποφασίζουν να βάλουν τέλος στη δική τους. Το μετανιώνουν ποτέ; Τη στιγμή που αφήνονται κι ένα δευτερόλεπτο πριν από τη σύγκρουση, κατά τη διάρκεια αυτής της σύντομης ελεύθερης πτώσης, θα πρέπει να υπάρχει μια μικρή αίσθηση μεταμέλειας.

Άραγε κοιτάζουν το έδαφος να έρχεται καταπάνω τους και σκέφτονται: Σκατά. Αυτή ήταν μια πολύ κακή ιδέα;

Για κάποιο λόγο δεν το πιστεύω.

Σκέφτομαι συχνά τον θάνατο. Ειδικά σήμερα, δεδομένου ότι δώδεκα ώρες πριν εκφώνησα τον πιο επικό επικήδειο που είχαν ακούσει ποτέ οι κάτοικοι της Πλιθόρα του Μέιν. Εντάξει, ίσως να μην ήταν ο πλέον επικός. Ίσως να ήταν ο πιο καταστροφικός. Εξαρτάται αν ρωτάς τη μητέρα μου ή εμένα. *Τη μητέρα μου που μάλλον θα κάνει έναν ολόκληρο χρόνο να μου μιλήσει μετά τα σημερινά.*

Μην το παρεξηγήσετε, ο επικήδειος δεν ήταν αρκετά βαθυστόχαστος για να μείνει στην Ιστορία, όπως εκείνος της Μπρουκ Σιλντς στην κηδεία του Μάικλ Τζάκσον. Ή όπως εκείνος της

αδελφής του Στιβ Τζομπς. Ή του αδελφού του Πατ Τίλμαν. Ήταν όμως επικός με τον δικό του τρόπο.

Στην αρχή ήμουν αγχωμένη. Άλλωστε ήταν η κηδεία του τεράστιου Άντριου Μπλουμ. Του λατρεμένου δημάρχου της γενέτειράς μου, της Πιλιθόρα του Μέιν. Και πιο επιτυχημένου κτηματομεσίτη στην πόλη. Συζύγου της πολυαγαπημένης Τζένι Μπλουμ, της πιο αξιοσέβαστης βοηθού δασκάλας σε όλη την Πιλιθόρα. Και πατέρα της Λίλι Μπλουμ - της παράξενης κοπέλας με τα ατίθασα κόκκινα μαλλιά που κάποτε ερωτεύτηκε έναν άστεγο ντροπιάζοντας ολόκληρη την οικογένειά της.

Αυτή είμαι εγώ. Είμαι η Λίλι Μπλουμ και ο Άντριου ήταν ο πατέρας μου.

Μόλις εκφώνησα τον επικήδειο, πήρα την πρώτη απευθείας πτήση για Βοστώνη κι ανέβηκα στην πρώτη ταράτσα που βρήκα. *Το ξαναλέω, όχι επειδή έχω τάσεις αυτοκτονίας.* Δεν σκοπεύω να πηδήξω. Απλώς χρειαζόμουν πραγματικά τον αέρα και την ησυχία, κάτι που είναι αδύνατον να βρω στο δικό μου διαμέρισμα του τρίτου ορόφου, που δεν έχει καθόλου πρόσβαση στην ταράτσα. Επιπλέον, έχω μια συγκάτοικο που της αρέσει να ακούει τον εαυτό της να τραγουδάει.

Όμως δεν είχα υπολογίσει πόσο κρύο θα έκανε εδώ. Δεν είναι αφόρητο, αλλά δεν είναι και ευχάριστο. Τουλάχιστον μπορώ να δω τα αστέρια.

Οι νεκροί πατέρες, οι εξοργιστικές συγκάτοικοι και οι αμφιλεγόμενοι επικήδειοι υποφέρονται όταν ο νυχτερινός ουρανός είναι τόσο καθαρός που μπορείς κυριολεκτικά να νιώσεις το μεγαλείο του σύμπαντος.

Μου αρέσει όταν ο ουρανός με κάνει να νιώθω ασήμαντη. Όπως απόψε.

Λοιπόν... ας το διατυπώσω διαφορετικά ώστε να αποτυπώσω καλύτερα τα συναισθήματά μου σε παρελθοντικό χρόνο.

Μου άρεσε η αποψινή νύχτα.

Αλλά δυστυχώς για εμένα η πόρτα άνοιξε με τέτοια ορμή, που νόμιζα ότι θα έβλεπα έναν άνθρωπο να εκτοξεύεται από τη σκάλα στην ταράτσα. Άκουσα την πόρτα να κλείνει με δύναμη και γρήγορα βήματα πάνω στο ξύλινο δάπεδο. Δεν μπαίνω καν στον κόπο να κοιτάξω. Όποιος κι αν είναι δεν πρόκειται να με δει εδώ που κάθομαι στο πεζούλι, στα αριστερά της πόρτας. Βγήκε πολύ βιαστικά και δεν φταίω εγώ αν νομίζει ότι είναι μόνος του.

Αναστενάζω σιγανά, κλείνω τα μάτια μου και ακουμπάω το κεφάλι μου στον σοβατισμένο τοίχο πίσω μου, βρίζοντας το σύμπαν που μου κατέστρεψε αυτή τη γαλήνια στιγμή ενδοσκόπησης. Το λιγότερο που μπορεί να κάνει για εμένα το σύμπαν σήμερα είναι να φροντίσει ο εισβολέας να είναι γυναίκα και όχι άντρας. Αν είναι να έχω παρέα, προτιμώ να είναι γυναικεία. Είμαι δυνατή για το ύψος μου και πιθανότατα μπορώ να τα βγάλω πέρα στις περισσότερες περιπτώσεις, αλλά αυτή τη στιγμή είμαι πολύ χαλαρή για να βρεθώ μόνη μου με έναν άντρα σε μια ταράτσα, στη μέση της νύχτας. Μπορεί να φοβηθώ για την ασφάλειά μου και να νιώσω την ανάγκη να φύγω, και πραγματικά δεν θέλω να το κάνω. Όπως είπα πριν... είμαι χαλαρή.

Τελικά αφήνω το βλέμμα μου να ταξιδέψει μέχρι τη σιλουέτα που γέρνει πάνω από το τοιχίο. Δεν είναι η τυχερή μου μέρα, πρόκειται αναμφισβήτητα για άντρα. Παρόλο που είναι σκυμμένος πάνω από το κάγκελο, καταλαβαίνω ότι είναι ψηλός. Οι φαρδιοί του ώμοι έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τον ντελικάτο τρόπο που κρατάει το κεφάλι του στα χέρια του. Μετά βίας διακρίνω την πλάτη του που ανεβοκατεβαίνει καθώς παίρνει βαθιές ανάσες και μετά εκπνέει με δύναμη.

Φαίνεται να βρίσκεται στα όρια της κατάρρευσης.

Σκέφτομαι να μιλήσω ή να ξεροβήξω για να καταλάβει ότι δεν είναι μόνος του, αλλά πριν προλάβω, γυρίζει και κλοτσάει μία από τις καρέκλες του αιθρίου πίσω του.

Την ακούω να τρίζει πάνω στο δάπεδο, αλλά ο τύπος, που δεν γνωρίζει ότι έχει κοινό, δεν περιορίζεται σε μία κλοτσιά. Κλοτσάει την καρέκλα ξανά και ξανά. Αντί να υποχωρήσει κάτω από το σφοδρό χτύπημα του ποδιού του, το μόνο που κάνει είναι να απομακρύνεται όλο και περισσότερο.

Αυτή η καρέκλα θα πρέπει να είναι φτιαγμένη από πολυμερές θαλάσσης.

Κάποτε είδα τον πατέρα μου να χτυπάει με το αυτοκίνητο ένα τραπέζι βεράντας φτιαγμένο από αυτό το υλικό. Ήταν σαν να τον κορόιδευε. Ο προφυλακτήρας βούλιαξε και το τραπέζι δεν έπαθε ούτε γρατζουνιά.

Ο άντρας μάλλον συνειδητοποιεί ότι δεν είναι άξιος αντίπαλος αυτού του υψηλής ποιότητας υλικού, αφού τελικά σταματάει να κλοτσάει την καρέκλα. Τώρα στέκεται από πάνω της με τα χέρια σφιγμένα σε γροθιές στα πλευρά του. Για να είμαι ειλικρινής, τον ζηλεύω λίγο. Εκτονώνει την επιθετικότητά του σε έπιπλα βεράντας σαν πρωταθλητής. Είναι προφανές ότι είχε μια σκατένια μέρα, όπως εγώ, αλλά σε αντίθεση με εμένα, που κρατάω μέσα μου τον θυμό μου μέχρι να εκφραστεί ως παθητική επιθετικότητα, εκείνος βρίσκει διέξοδο.

Η δική μου διέξοδος ήταν η κηπουρική. Όποτε ήμουν πιεσμένη έβγαινα στον κήπο και ξερίζωνα ό,τι ζιζάνιο έβρισκα. Αλλά από τότε που μετακόμισα στη Βοστόνη, δύο χρόνια πριν, δεν έχω κήπο, ούτε αίθριο, δεν έχω καν ζιζάνια.

Ίσως θα πρέπει να επενδύσω σε μια καρέκλα κήπου από πολυμερές θαλάσσης.

Τον παρατηρώ επίμονα για μια στιγμή ακόμα κι αναρωτιέμαι αν θα κουνηθεί. Στέκεται εκεί και κοιτάζει την καρέκλα.

Τα χέρια του δεν είναι πια σφιγμένα σε γροθιές. Τα έχει ακουμπήσει στους γοφούς του και για πρώτη φορά προσέχω ότι το πουκάμισό του είναι στενό στους δικεφάλους του. Εφαρμόζει καλά σε όλα τα άλλα σημεία, αλλά τα μπράτσα του είναι πελώρια. Αρχίζει να ψάχνει στις τσέπες του μέχρι που βρίσκει αυτό που θέλει και –σε μια προσπάθεια να εκτονώσει κι άλλη επιθετικότητα– ανάβει ένα τσιγαριλίκι.

Είμαι είκοσι τριών ετών, ήμουν φοιτήτρια κι έχω δοκιμάσει αυτό το συγκεκριμένο ψυχαγωγικό ναρκωτικό μια δυο φορές. Δεν πρόκειται να τον κρίνω επειδή νιώθει την ανάγκη να καπνίσει μακριά από τα μάτια του κόσμου. Όμως το θέμα είναι ότι δεν βρίσκεται μόνος του. Απλώς δεν το ξέρει ακόμα.

Τραβάει μια μεγάλη τζούρα κι αρχίζει να κατευθύνεται προς το τοιχίο. Την ώρα που βγάζει τον καπνό με βλέπει. Τα βλέμματα μας συναντιούνται και κοκαλώνει.

Η έκφρασή του δεν δείχνει σοκ, αλλά ούτε και ευχαρίστηση που με βλέπει. Βρίσκεται περίπου τρία μέτρα μακριά, αλλά στο φως των άστρων διακρίνω το βλέμμα του να περιπλανιέται αργά πάνω μου χωρίς να προδίδει ούτε μια σκέψη.

Αυτός ο τύπος κρατάει καλά κρυμμένα τα χαρτιά του. Τα μάτια του είναι μισόκλειστα και τα χείλη του σφιγμένα, σαν μια αρσενική εκδοχή της Μόνα Λίζα.

«Πώς σε λένε;» ρωτάει.

Νιώθω τη φωνή του στο στομάχι μου. Δεν είναι καλό σημάδι. Οι φωνές πρέπει να σταματούν στα αφτιά, αλλά μερικές φορές –πολύ σπάνια– μία διαπερνά τα αφτιά μου και αντηχεί σε όλο μου το σώμα. Η δική του είναι μια τέτοια φωνή. Βαθιά, γεμάτη αυτοπεποίθηση και λίγο σαν βούτυρο.

Όταν δεν του απαντάω, φέρνει το τσιγαριλίκι στα χείλη του και τραβάει άλλη μια τζούρα.

«Λίλι», λέω τελικά. *Απεχθάνομαι τη φωνή μου.* Ακούγεται

πολύ αδύναμη για να φτάσει στ' αφτιά του από δω, πόσο μάλλον για να αντηχήσει μέσα στο σώμα του.

Σηκώνει το πιγούνι και γνέφει με το κεφάλι προς το μέρος μου. «Σε παρακαλώ, θα κατέβεις από κει, Λίλι;»

Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα προσέξει τη στάση του. Έχει ισιώσει το σώμα του, που είναι σχεδόν άκαμπτο. Σχεδόν σαν να φοβάται ότι θα πέσω. Δεν πρόκειται.

Το τοιχίο έχει τουλάχιστον τριάντα εκατοστά πλάτος και το μεγαλύτερο μέρος του σώματός μου βρίσκεται από τη μέσα πλευρά. Θα μπορούσα εύκολα να πιαστώ πριν πέσω κι επιπλέον έχω τον άνεμο με το μέρος μου.

Κοιτάζω τα πόδια μου και μετά πάλι εκείνον. «Όχι, ευχαριστώ. Είμαι πολύ άνετα εδώ».

Γυρίζει λίγο, σαν να μην αντέχει να με κοιτάξει. «Κατέβα, σε παρακαλώ». Παρά τη λέξη «παρακαλώ» αυτή τη φορά η φράση ακούγεται σαν διαταγή. «Υπάρχουν επτά άδειες καρέκλες εδώ».

«Περίπου έξι», τον διορθώνω θυμίζοντάς του ότι μόλις προσπάθησε να σκοτώσει τη μία. Δεν αντιλαμβάνεται το χιούμορ μου. Όταν βλέπει ότι αψηφώ την εντολή του, κάνει μερικά βήματα προς το μέρος μου.

«Απέχεις μόνο μερικά εκατοστά από τον θάνατό σου. Κι είχα αρκετά ζόρικη μέρα». Μου κάνει πάλι νόημα να κατέβω. «Με αγχώνεις. Για να μην πω ότι μου χαλάς το χάλι μου».

Κάνω μια γκριμάτσα και περνάω τα πόδια μου πάνω από το περβάζι. «Αμαρτία να πάει χαμένο ένα τσιγαριλίκι». Πηδάω μέσα και σκουπίζω τα χέρια μου στο τζιν μου. «Καλύτερα;» λέω καθώς προχωράω προς το μέρος του.

Ξεφουσαίει δυνατά, λες και κρατούσε την ανάσα του όση ώρα με έβλεπε καθισμένη στο τοιχίο. Τον προσπερνάω και κατευθύνομαι προς το σημείο της ταράτσας με την ωραιότερη θέα.

Καθώς το κάνω, δεν μπορώ να μην προσέξω ότι, δυστυχώς, είναι πολύ χαριτωμένος.

Όχι. Το χαριτωμένος είναι προσβολή.

Αυτός ο άντρας είναι όμορφος.

Τα νύχια του είναι φροντισμένα, μυρίζει χρήμα και μοιάζει αρκετά χρόνια μεγαλύτερός μου.

Καθώς με ακολουθεί με το βλέμμα, γραμμές σχηματίζονται στις άκρες των ματιών του και τα χείλη του δείχνουν σφιγμένα ακόμα και όταν δεν είναι. Όταν φτάνω στο σημείο του κτιρίου που βλέπει στον δρόμο, σκύβω και κοιτάζω τα αυτοκίνητα από κάτω προσπαθώντας να κρύψω πόσο με έχει εντυπωσιάσει. Και μόνο από το κούρεμά του καταλαβαίνω ότι είναι ο τύπος του άντρα που εντυπωσιάζει εύκολα τους άλλους και αρνούμαι να τροφοδοτήσω τον εγωισμό του. Όχι ότι έκανε οτιδήποτε που να με κάνει να σκεφτώ ότι έχει εγωισμό. Όμως φοράει ένα спор πουκάμισο Burberry και δεν είμαι σίγουρη ότι έχω βρεθεί ξανά κοντά σε κάποιον που μπορούσε εύκολα να αγοράσει ένα.

Ακούω βήματα να πλησιάζουν από πίσω και μετά γέρνει πάνω στο κάγκελο δίπλα μου. Με την άκρη του ματιού μου τον βλέπω να παίρνει άλλη μια τζούρα από το τσιγαριλίκι του. Μετά μου το προσφέρει, αλλά αρνούμαι με μια κίνηση του χεριού. Το τελευταίο που χρειάζομαι είναι να βρίσκομαι υπό την επήρεια κοντά σε αυτόν τον τύπο. Η φωνή του είναι ναρκωτικό από μόνη της. Θέλω να την ακούσω πάλι, έτσι του κάνω μια ερώτηση.

«Λοιπόν, τι έκανε εκείνη η καρέκλα και σε εξόργισε τόσο;»

Με κοιτάζει. Με κοιτάζει πραγματικά. Το βλέμμα του συναντάει το δικό μου και με κοιτάζει επίμονα, έντονα, λες και όλα μου τα μυστικά είναι ζωγραφισμένα στο πρόσωπό μου. Δεν έχω ξαναδεί μάτια τόσο σκούρα όσο τα δικά του. Ίσως και

να έχω, αλλά φαίνονται πιο σκούρα όταν συνδέονται με μια επιβλητική παρουσία. Δεν απαντάει στην ερώτησή μου, αλλά είμαι περίεργη και δεν παραιτούμαι. Αφού με ανάγκασε να κατέβω από το άνετο τοιχίο όπου απολάμβανα την ηρεμία μου, οφείλει να ικανοποιήσει την περιέργειά μου.

«Είναι κάποια γυναίκα;» ρωτάω. «Σου ράγισε την καρδιά;»

Γελάει λίγο με την ερώτηση. «Μακάρι τα προβλήματά μου να ήταν τόσο ασήμαντα όσο τα θέματα της καρδιάς». Γέρνει στον τοίχο για να με αντικρίσει. «Σε ποιον όροφο μένεις;» Σαλιώνει τα δάχτυλά του, πιέζει την άκρη του τσιγάρου και το ξαναβάζει στην τσέπη του. «Δεν σε έχω ξαναδεί».

«Επειδή δεν ζω εδώ». Δείχνω προς το διαμέρισμά μου. «Βλέπεις το κτίριο εκείνης της ασφαλιστικής;»

Μισοκλείνει τα μάτια και κοιτάζει προς την κατεύθυνση που δείχνω. «Ναι».

«Μένω στο διπλανό κτίριο. Είναι πολύ χαμηλό για να το δεις από δω. Έχει μόνο τρεις ορόφους».

Γυρίζει πάλι προς το μέρος μου και ακουμπάει τον αγκώνα του στο κάγκελο. «Αφού ζεις εκεί, γιατί είσαι εδώ; Μένει εδώ ο φίλος σου ή κάτι τέτοιο;»

Για κάποιο λόγο το σχόλιό του με κάνει να νιώσω φτηνή. Ήταν πολύ εύκολο – η ατάκα ενός ερασιτέχνη. Από την όψη του καταλαβαίνω ότι μπορεί και πολύ καλύτερα. Σκέφτομαι ότι κρατάει τις πιο δύσκολες ατάκες για τις γυναίκες που πιστεύει ότι τις αξίζουν.

«Έχεις ωραία ταράτσα», του λέω.

Ανασηκώνει το φρύδι του περιμένοντας περισσότερες εξηγήσεις.

«Ήθελα φρέσκο αέρα. Κάπου να σκεφτώ. Έψαξα στο Google Earth για το πλησιέστερο κτίριο με αξιοπρεπές αίθριο στην ταράτσα».

Με κοιτάζει χαμογελώντας. «Τουλάχιστον είσαι οικονομική», λέει. «Αυτό είναι σημαντικό προσόν».

Τουλάχιστον;

Γνέφω επειδή είμαι πράγματι οικονομική. Και είναι ένα καλό χαρακτηριστικό.

«Γιατί χρειαζόσουν φρέσκο αέρα;» ρωτάει.

Επειδή σήμερα έθαιψα τον πατέρα μου και εκφώνησα έναν καταστροφικό επικήδειο και τώρα νιώθω ότι δεν μπορώ να αναπνεύσω.

Κοιτάζω πάλι μπροστά και εκπνέω αργά. «Γίνεται να μη μιλάμε για λίγο;»

Δείχνει κάπως ανακουφισμένος που ζήτησα να μείνουμε σιωπηλοί.

Γέρνει πάνω από το κάγκελο και κρεμάει το χέρι του απέξω καθώς κοιτάζει κάτω τον δρόμο. Μένει έτσι για λίγο ενώ εγώ δεν σταματάω να τον παρατηρώ. Πιθανότατα ξέρει ότι τον κοιτάζω, αλλά δεν φαίνεται να νοιάζεται.

«Ένας τύπος έπεσε από δω τον περασμένο μήνα», λέει.

Κανονικά θα με ενοχλούσε η έλλειψη σεβασμού προς το αίτημά μου για σιωπή, αλλά μου έχει εξάψει την περιέργεια.

«Ήταν ατύχημα;»

Ανασηκώνει τους ώμους του. «Κανείς δεν ξέρει. Συνέβη αργά το βράδυ. Η γυναίκα του είπε ότι μαγείρευε το βραδινό και εκείνος της είπε ότι θα ανέβαινε εδώ για να φωτογραφίσει το ηλιοβασίλεμα. Ήταν φωτογράφος. Υποθέτουν ότι έγερσε πάνω από το κάγκελο για να φωτογραφίσει τον ορίζοντα και γλίστρησε».

Κοιτάζω πάνω από το κάγκελο και αναρωτιέμαι πώς θα μπορούσε κάποιος να πέσει κατά λάθος. Όμως μετά θυμάμαι ότι λίγα λεπτά πριν ήμουν καθισμένη καβάλα στο τοιχίο στην άλλη άκρη της ταράσας.

«Όταν μου είπε η αδελφή μου τι συνέβη, το μόνο που μου ήρθε στο μυαλό ήταν αν κατάφερε να τραβήξει τη φωτογραφία. Έλπιζα ότι η φωτογραφική μηχανή δεν είχε πέσει μαζί του, γιατί θα ήταν πραγματικά κρίμα, καταλαβαίνεις; Να πεθαίνεις λόγω της αγάπης σου για τη φωτογραφία και να μην καταφέρεις να πάρεις την τελευταία λήψη που σου κόστισε τη ζωή;»

Αυτή η σκέψη με κάνει να βάλω τα γέλια, αν και δεν είμαι σίγουρη πως έπρεπε να γελάσω. «Λες πάντα αυτό ακριβώς που σκέφτεσαι;»

Ανασηκώνει τους ώμους του. «Όχι στους περισσότερους ανθρώπους».

Αυτό με κάνει να χαμογελάσω. Μου αρέσει που, παρόλο που δεν με γνωρίζει, για κάποιο λόγο θεωρεί ότι δεν είμαι σαν τους περισσότερους ανθρώπους.

Ακουμπάει την πλάτη του στο κάγκελο και σταυρώνει τα μπράτσα του στο στήθος. «Εδώ γεννήθηκες;»

Κουνάω το κεφάλι μου. «Όχι. Μετακόμισα εδώ από το Μέιν όταν τέλειωσα το πανεπιστήμιο».

Σουφρώνει τη μύτη και είναι κάπως προκλητικό να βλέπω αυτόν τον άντρα –με το Burberry πουκάμισο και το κούρεμα των διακοσίων δολαρίων– να κάνει αστείους μορφασμούς.

«Άρα βρίσκεσαι στο καθατήριο της Βοστώνης, ε; Πρέπει να είναι άθλιο».

«Τι εννοείς;» τον ρωτάω.

Οι άκρες των χειλιών του ανασηκώνονται. «Οι τουρίστες σου συμπεριφέρονται σαν ντόπια και οι ντόπιοι σαν τουρίστρια».

Γελάω. «Ουάου. Πολύ ακριβής περιγραφή».

«Ήρθα εδώ πριν από δύο μήνες. Δεν έχω φτάσει ακόμα ούτε στο καθατήριο, συνεπώς είσαι σε καλύτερη κατάσταση από εμένα».

«Τι σε έφερε στη Βοστώνη;»

«Η ειδικότητά μου. Επίσης ζει εδώ η αδελφή μου». Χτυπάει το πόδι του και λέει: «Ακριβώς από κάτω μας μάλιστα. Παντρεύτηκε έναν Βοστονέζο μάγο της τεχνολογίας και αγόρασαν ολόκληρο τον όροφο».

Κοιτάζω κάτω. «Όλο τον πάνω όροφο;»

Γνέφει. «Αυτός ο τυχερός μπάσταρδος δουλεύει από το σπίτι. Δεν χρειάζεται ούτε να βγάλει τις πιτζάμες του και οι ετήσιες απολαβές του είναι επταψήφιος αριθμός».

Τυχερός μπάσταρδος, πράγματι.

«Τι είδους ειδικότητα; Είσαι γιατρός;»

Γνέφει. «Νευροχειρουργός. Απομένουν περίπου έξι μήνες ειδικότητας και μετά θα είναι επίσημο».

Κομπός, εύγλωττος και έξυπνος. *Και καπνίζει μαριχουάνα.* Αν αυτό ήταν ερωτηματολόγιο σχολικών εξετάσεων, θα ρωτούσα ποια λέξη δεν ταιριάζει. «Θα έπρεπε να καπνίζουν μαριχουάνα οι γιατροί;»

Χαμογελάει πονηρά. «Μάλλον όχι. Αλλά αν δεν ενδίδαμε πού και πού, σε διαβεβαιώ ότι πολλοί περισσότεροι θα πηδούσαν από αυτές τις ταράτσες». Κοιτάζει πάλι ευθεία, το πιγούνι ακουμπισμένο στα χέρια του. Τα μάτια του είναι κλειστά, σαν να απολαμβάνει τον αέρα στο πρόσωπό του. Τώρα δεν δείχνει τόσο τρομακτικός.

«Θες να μάθεις κάτι που ξέρουν μόνο οι ντόπιοι;»

«Βέβαια», λέει επαναφέροντας την προσοχή του σε εμένα.

Δείχνω προς την ανατολή. «Βλέπεις εκείνο το κτίριο; Αυτό με την πράσινη οροφή;»

Γνέφει.

«Πίσω του υπάρχει ένα κτίριο στην οδό Μέλτσερ. Στην οροφή του βρίσκεται ένα σπίτι. Ένα κανονικό σπίτι χτισμένο πάνω στην ταράτσα. Δεν φαίνεται από τον δρόμο και το κτίριο είναι τόσο ψηλό, που ελάχιστοι γνωρίζουν την ύπαρξή του».

Δείχνει εντυπωσιασμένος. «Αλήθεια;»

Γνέφω. «Το είδα στο Google Earth και το έψαξα. Η άδεια κατασκευής εκδόθηκε το 1982. Δεν είναι φοβερό; Να ζεις σε ένα σπίτι στην κορυφή ενός κτιρίου;» Εκεί πάνω θα είχα μια διέξοδο.

«Έχεις όλη την ταρατσα στη διάθεσή σου», λέει.

Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Αν ήταν δικό μου, θα έφτιαχνα έναν κήπο.

«Ποιος ζει εκεί;» ρωτάει.

«Κανείς δεν ξέρει. Είναι ένα από τα μεγάλα μυστήρια της Βοστόνης».

Γελάει και με κοιτάζει ερωτηματικά. «Τι άλλα μεγάλα μυστήρια έχει η Βοστόνη;»

«Το όνομά σου». Μόλις το λέω χτυπάω το μέτωπό μου με την παλάμη μου. Ακούστηκε σαν φτηνό φλερτ και το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να γελάσω με τον εαυτό μου.

Χαμογελάει. «Με λένε Ράιλ», λέει. «Ράιλ Κινκέντ».

Αναστενάζω και νιώθω να βουλιάζω. «Είναι πολύ ωραίο όνομα».

«Γιατί ακούγεσαι θλιμμένη;»

«Επειδή θα έδινα τα πάντα για ένα ωραίο όνομα».

«Δεν σου αρέσει το Λίλι;»

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι και ανασηκώνω το φρύδι μου. «Το επώνυμό μου είναι... Μπλουμ».

Παραμένει σιωπηλός. Αισθάνομαι πως προσπαθεί να συγκρατήσει τον οίκτο του.

«Το ξέρω. Είναι φριχτό. Είναι όνομα για κοριτσάκι δύο χρόνων, όχι για γυναίκα είκοσι τριών».

«Ένα δίχρονο κοριτσάκι έχει το ίδιο όνομα όσο κι αν μεγαλώσει. Δεν ξεπερνάμε τα ονόματά μας μεγαλώνοντας, Λίλι Μπλουμ».

«Δυστυχώς για εμένα», λέω. «Όμως αυτό που το κάνει χειρότερο είναι ότι λατρεύω την κηπουρική. Μου αρέσουν τα

λουλούδια, τα φυτά. Να καλλιερλώ. Είναι το πάθος μου. Το όνειρό μου ήταν πάντα να ανοίξω ένα ανθοπωλείο, αλλά φοβάμαι ότι αν το έκανα, ο κόσμος δεν θα πίστευε ότι η επιθυμία μου είναι αυθεντική. Θα σκεφτούν ότι προσπαθώ να εκμεταλλευτώ το όνομά μου κι ότι δεν πρόκειται για τη δουλειά των ονείρων μου».

«Ίσως», λέει. «Αλλά τι σημασία έχει;»

«Υποθέτω ότι δεν έχει». Πιάνω τον εαυτό μου να ψιθυρίζει: «Το ανθοπωλείο της Λίλι Μπλουμ». Τον βλέπω να χαμογελάει. «Είναι υπέροχο όνομα για μια ανθοπώλισσα. Αλλά έχω μάστερ στη διοίκηση επιχειρήσεων. Θα ήταν υποβιβασμός, δεν νομίζεις; Δουλεύω για τη μεγαλύτερη εταιρεία μάρκετινγκ της Βοστώνης».

«Το να έχεις τη δική σου επιχείρηση δεν είναι υποβιβασμός», λέει.

Ανασηκώνω το φρύδι μου. «Εκτός κι αν πέσει έξω».

Γνέφει καταφατικά. «Εκτός κι αν πέσει έξω», λέει. «Ποιο είναι το μεσαίο σου όνομα, Λίλι Μπλουμ;»

Μου ξεφεύγει ένα βογκητό και τον βλέπω να ζωηρεύει.

«Είναι ακόμα χειρότερο;»

Κρύβω το κεφάλι μου στα χέρια μου και γνέφω.

«Ρόουζ;»

Κουνάω το κεφάλι μου. «Χειρότερο».

«Βάιολετ;»

«Μακάρι. Μπλόσομ», μουρμουρίζω μορφάζοντας.

Για μια στιγμή μένει σιωπηλός. «Ανάθεμα», λέει σιγανά.

«Ναι. Μπλόσομ είναι το πατρικό της μητέρας μου και οι γονείς μου θεώρησαν ότι ήταν σημάδι της μοίρας που τα επώνυμά τους ήταν συνώνυμα.* Έτσι όταν γεννήθηκα, η πρώτη τους επιλογή ήταν ένα όνομα λουλουδιού».

* Bloom και blossom αντίστοιχα στα αγγλικά, που σημαίνουν άνθος. (Σ.τ.Ε.)

«Οι γονείς σου πρέπει να είναι μεγάλα καθοίκια».

Ο ένας τους είναι. Ήταν. «Ο πατέρας μου πέθανε αυτή την εβδομάδα».

Με κοιτάζει. «Καλή προσπάθεια. Δεν το χάρτω».

«Μιλώ σοβαρά». Γι' αυτό ήρθα εδώ πάνω απόψε. Μάλλον είχα ανάγκη να κλάψω.

Για λίγο με κοιτάζει καχύποπτα, για να βεβαιωθεί ότι δεν τον δουλεύω. Δεν ζητάει συγγνώμη για την γκάφα. Το βλέμμα του γίνεται λίγο πιο περιέργο, σαν να του έχω εξάψει πραγματικά την περιέργεια. «Είχατε καλή σχέση;»

Αυτή είναι μια δύσκολη ερώτηση. Ακουμπάω το πιγούνι μου στα χέρια μου και κοιτάζω κάτω στον δρόμο. «Δεν ξέρω», λέω ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ως κόρη του τον αγαπούσα. Αλλά ως άνθρωπος τον μισούσα».

Για μια στιγμή καταλαβαίνω ότι με περιεργάζεται και μετά λέει: «Μου αρέσει αυτό. Η ειλικρίνειά σου».

Του αρέσει η ειλικρίνειά μου. Μπορεί και να έχω κοκκινίσει.

Για λίγο μένουμε και οι δύο σιωπηλοί και μετά λέει: «Εύχεται ποτέ να ήταν πιο διάφανοι οι άνθρωποι;».

«Τι εννοείς;»

Εύνει ένα κομματάκι ξεφλουδισμένης μπογιάς με τον αντίχειρά του μέχρι που το ξεκολλάει. Τινάζει το χέρι του και το πετάει κάτω. «Νομίζω ότι όλοι κρύβουν ποιοι πραγματικά είναι ενώ κατά βάθος είμαστε όλοι εξίσου διαλυμένοι. Απλώς κάποιοι από εμάς το κρύβουν καλύτερα».

Είτε η επήρεια έχει αρχίσει να περνάει είτε έχει διάθεση για ενδοσκόπηση. Όπως και να 'χει, εμένα δεν με πειράζει. Οι αγαπημένες μου συζητήσεις είναι αυτές που δεν έχουν πραγματικές απαντήσεις.

«Δεν νομίζω ότι το να είσαι λίγο επιφυλακτικός είναι κακό», λέω. «Η γυμνή αλήθεια δεν είναι πάντα ωραία».

Με κοιτάζει. «Η γυμνή αλήθεια», επαναλαμβάνει. «Μου αρέσει αυτό». Κάνει μεταβολή και κατευθύνεται στο κέντρο της ταράτσας. Προσαρμόζει την πλάτη μιας ξαπλώστρας πίσω μου και κάθεται.

Είναι ξαπλώστρα, έτσι βάζει τα χέρια του πίσω από το κεφάλι και κοιτάζει τον ουρανό. Πηγαίνω στη διπλανή, τη ρυθμίζω και ξαπλώνω κι εγώ.

«Πες μου μια γυμνή αλήθεια, Λίλι».

«Σε σχέση με τι;»

Ανασηκώνει τους ώμους του. «Δεν ξέρω. Κάτι για το οποίο δεν είσαι περήφανη. Κάτι που θα με κάνει να νιώσω λίγο λιγότερο σακατεμένος μέσα μου».

Κοιτάζει τον ουρανό και περιμένει την απάντησή μου.

Το βλέμμα μου περιπλανιέται στη γραμμή που σχηματίζει το πιγούνι του, στην καμπύλη των ζυγωματικών του, στο περίγραμμα των χειλιών του. Έχει σμίξει τα φρύδια του σε έναν μορφασμό περισυλλογής. Δεν καταλαβαίνω γιατί, αλλά φαίνεται να έχει ανάγκη τη συζήτηση αυτή τη στιγμή. Σκέφτομαι την ερώτησή του και προσπαθώ να βρω μια ειλικρινή απάντηση. Όταν τη βρίσκω, παίρνω το βλέμμα μου από πάνω του και το στρέφω στον ουρανό.

«Ο πατέρας μου ήταν κακοποιητικός. Όχι με εμένα – με τη μητέρα μου. Κάποιες φορές όταν μάλωνα, θύμωνα τόσο πολύ που τη χτυπούσε. Όταν συνέβαινε αυτό, περνούσε τις επόμενες μία δύο εβδομάδες προσπαθώντας να επανορθώσει. Της έφερνε λουλούδια ή μας έβγαζε έξω για ένα ωραίο δείπνο. Μερικές φορές μου αγόραζε διάφορα επειδή ήξερε ότι απεχθανόμουν τους καβγάδες τους. Όταν ήμουν μικρή, ανυπομονούσα για τις νύχτες που καβγάδιζαν. Επειδή ήξερα ότι αν τη χτυπούσε, θα ακολουθούσαν δύο υπέροχες εβδομάδες». Παύση. Δεν είμαι σίγουρη αν το έχω παραδεχτεί ποτέ αυτό στον εαυτό μου.

«Βέβαια, αν μπορούσα, θα φρόντιζα να μην την ακουμπήσει ποτέ. Όμως η κακοποίηση μέσα στον γάμο τους ήταν αναπόφευκτη κι έγινε κάτι φυσιολογικό για εμάς. Όταν μεγάλωσα, συνειδητοποίησα ότι η απραξία με έκανε συνένοχη. Πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου μισώντας τον γι' αυτό που ήταν, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι είμαι πολύ καλύτερη. Ίσως να είμαστε και οι δύο κακοί άνθρωποι».

Ο Ράιλ με κοιτάζει σκεπτικός. «Λίλι», λέει με έμφαση. «Δεν υπάρχουν κακοί άνθρωποι. Είμαστε όλοι άνθρωποι που κάποιες φορές κάνουμε κακά πράγματα».

Ανοίγω το στόμα μου να απαντήσω, αλλά τα λόγια του με κάνουν να σωπάσω. *Είμαστε όλοι άνθρωποι που κάποιες φορές κάνουμε κακά πράγματα*. Υποθέτω πως κατά κάποιο τρόπο είναι αλήθεια. Κανείς δεν είναι μόνο κακός ή μόνο καλός. Απλώς κάποιος πρέπει να προσπαθήσουν περισσότερο για να καταπνίξουν την κακή τους πλευρά.

«Σειρά σου», του λέω.

Η αντίδρασή του μου δείχνει ότι δεν θέλει να παίξει το παιχνίδι του. Αναστενάζει βαθιά και περνάει το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. Ανοίγει το στόμα του για να μιλήσει, αλλά το κλείνει πάλι. Το σκέφτεται για λίγο και μετά λέει: «Απόψε είδα ένα αγοράκι να πεθαίνει». Η φωνή του είναι θλιμμένη. «Ήταν μόνο πέντε ετών. Αυτός και ο αδελφός του βρήκαν ένα όπλο στην κρεβατοκάμαρα των γονιών τους. Το κρατούσε ο μικρότερος αδελφός κι εκπυρσοκρότησε κατά λάθος».

Το στομάχι μου ανακατεύεται. Αυτή η αλήθεια είναι μάλλον υπερβολική για εμένα.

«Όταν έφτασε στο χειρουργείο, δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Όλοι –οι νοσοκόμοι, οι γιατροί– ένωσαν τόσο άσχημα για την οικογένεια. “Αυτοί οι καημένοι οι γονείς”, έλεγαν. Αλλά όταν πήγα στην αίθουσα αναμονής για να πω στους

γονείς ότι το παιδί τους δεν τα κατάφερε, δεν ένιωσα ίχνος θλίψης γι' αυτούς. Ήθελα να υποφέρουν. Ήθελα να νιώσουν το βάρος της άγνοιας, της ύπαρξης στο σπίτι ενός γεμάτου όπλου στο οποίο είχαν πρόσβαση δύο αθώα παιδιά. Ήθελα να ξέρουν ότι δεν έχασαν απλώς ένα παιδί, αλλά κατέστρεψαν και τη ζωή του παιδιού που πάτησε κατά λάθος τη σκανδάλη».

Ιησού Χριστέ. Δεν ήμουν προετοιμασμένη για κάτι τόσο βαρύ.

Δεν μπορώ ούτε να φανταστώ πώς ξεπερνάει κάτι τέτοιο μια οικογένεια. «Ο καημένος ο αδελφός του», λέω. «Δεν μπορώ ούτε να φανταστώ τι θα του κάνει αυτό – αυτή η εικόνα».

Ο Ράιλ τινάζει κάτι από το γόνατό του. «Θα τον καταστρέψει για πάντα, αυτό θα του κάνει».

Γυρίζω στο πλάι για να τον αντικρίσω και στηρίζω το κεφάλι στην παλάμη μου. «Είναι δύσκολο; Να βλέπεις τέτοια περιστατικά κάθε μέρα;»

Κουνάει το κεφάλι του. «Θα έπρεπε να είναι πολύ πιο δύσκολο, αλλά όσο περισσότερο βρίσκομαι κοντά στον θάνατο, τόσο περισσότερο ο θάνατος γίνεται μέρος της ζωής. Δεν είμαι σίγουρος πώς νιώθω γι' αυτό». Τα βλέμματά μας συναντιούνται πάλι. «Πες μου κάτι ακόμα», λέει. «Νιώθω ότι η ιστορία μου ήταν λίγο πιο αρρωστημένη από τη δική σου».

Διαφωνώ, αλλά του αφηγούμαι την αρρωστημένη μου πράξη δώδεκα ώρες πριν.

«Πριν από δύο μέρες η μητέρα μου μου ζήτησε να εκφωνήσω τον επικήδειο στην κηδεία του πατέρα μου σήμερα. Της είπα ότι δεν ένιωθα άνετα –ότι μπορεί οι λυγμοί να με εμπόδιζαν να μιλήσω μπροστά σε κόσμο–, αλλά ήταν ψέματα. Δεν ήθελα να το κάνω γιατί πιστεύω ότι οι επικήδειοι πρέπει να εκφωνούνται από κάποιον που σέβεται τον νεκρό. Κι εγώ δεν σεβόμουν ιδιαίτερα τον πατέρα μου».

«Το έκανες;»

Γνέφω. «Ναι. Σήμερα το πρωί». Ανακάθομαι πάνω στο πόδι μου και τον κοιτάζω. «Θέλεις να τον ακούσεις;»

Χαμογελάει. «Οπωσδήποτε».

Διπλώνω τα χέρια μου πάνω στους μηρούς μου και παίρνω μια ανάσα. «Δεν είχα ιδέα τι να πω. Περίπου μια ώρα πριν από την κηδεία είπα στη μητέρα μου ότι δεν ήθελα να το κάνω. Είπε ότι ήταν κάτι απλό και ότι ο πατέρας μου θα το ήθελε. Είπε ότι το μόνο που χρειαζόταν να κάνω ήταν να ανέβω στο βήμα και να πω πέντε υπέροχα πράγματα για τον πατέρα μου. Και... αυτό ακριβώς έκανα».

Ο Ράιλ στηρίζεται στον αγκώνα του, δείχνει να ενδιαφέρεται ακόμα περισσότερο γι' αυτά που λέω. Καταλαβαίνει από την έκφρασή μου ότι αυτό που ακολουθεί είναι χειρότερο. «Ωχ, όχι, Λίλι. Τι έκανες;»

«Περίμενε. Θα σου κάνω αναπαράσταση».

Σηκώνομαι και πηγαίνω στην άλλη άκρη της ξαπλώστρας μου. Ορθώνω το ανάστημά μου και συμπεριφέρομαι σαν να κοιτάζω την ίδια γεμάτη αίθουσα που αντίκρισα το πρωί. Καθαρίζω τον λαιμό μου.

«Γεια σας. Με λένε Λίλι Μπλουμ και είμαι η κόρη του αείμνηστου Άντριου Μπλουμ. Σας ευχαριστώ που ήρθατε να συμπαρασταθείτε στο πένθος μας. Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας πέντε υπέροχα πράγματα σχετικά με τον πατέρα μου για να τιμήσω τη ζωή του. Το πρώτο...» Κοιτάζω τον Ράιλ και ανασηκώνω τους ώμους μου. «Αυτό ήταν».

Ανακάθεται. «Τι εννοείς;»

Κάθομαι στην ξαπλώστρα και γέρνω πίσω. «Στεκόμουν εκεί για δύο ολόκληρα λεπτά χωρίς να πω λέξη. Δεν έβρισκα τίποτα καλό να πω γι' αυτόν τον άντρα, έτσι έμεινα να κοιτάζω σιωπηλή τον κόσμο μέχρι που η μητέρα μου

συνειδητοποίησε τι έκανα κι έβαλε τον θείο μου να με απομακρύνει από το βήμα».

Ο Ράιλ γέρνει το κεφάλι του στο πλάι. «Με κοροϊδεύεις; Εκφώνησες το ακριβώς αντίθετο ενός επικήδειου στην κηδεία του ίδιου σου του πατέρα;»

Γνέφω. «Δεν είμαι περήφανη γι' αυτό. Τουλάχιστον δεν το νομίζω. Εννοώ ότι αν ήταν στο χέρι μου, εκείνος θα ήταν ένας πολύ καλύτερος άνθρωπος κι εγώ θα είχα σταθεί εκεί και θα είχα μιλήσει για μια ώρα».

Ο Ράιλ ξαπλώνει πάλι. «Ουάου», λέει κουνώντας το κεφάλι του. «Κατά κάποιον τρόπο είσαι η ηρωίδα μου. Μόλις κλότσησες έναν πεθαμένο».

«Αυτό είναι κακόγουστο».

«Έ, ναι. Η γυμνή αλήθεια πονάει».

Γελάω. «Σειρά σου».

«Αυτό δεν μπορώ να το ξεπεράσω», λέει.

«Είμαι σίγουρη ότι μπορείς να το πλησιάσεις».

«Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ».

Αλληθωρίζω. «Ναι, μπορείς. Μη με κάνεις να νιώθω ότι είμαι η χειρότερη από τους δυο μας. Πες μου την πιο πρόσφατη σκέψη σου που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα έλεγαν φωναχτά».

Φέρνει τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του και με κοιτάζει κατάματα. «Θέλω να σε γαμήσω».

Μένω με το στόμα ανοιχτό. Μετά το κλείνω πάλι. Έχω μείνει άφωνη.

Μου ρίχνει ένα αθώο βλέμμα. «Μου ζήτησες να σου πω την πιο πρόσφατη σκέψη μου και το έκανα. Είσαι όμορφη. Είμαι άντρας. Αν σου άρεσαν οι σχέσεις της μιας βραδιάς, θα σε πήγαινα κάτω, στην κρεβατοκάμαρά μου, και θα σε γαμούσα».

Δεν μπορώ ούτε να τον κοιτάξω. Η δήλωσή του μου προκαλεί ταυτόχρονα μια πληθώρα συναισθημάτων.

«Δεν μου αρέσουν οι σχέσεις της μιας βραδιάς».

«Το φαντάστηκα», λέει. «Σειρά σου».

Είναι χαλαρός. Συμπεριφέρεται λες και δεν με έκανε να χάσω τα λόγια μου.

«Χρειάζομαι μια στιγμή για να ανασυγκροτηθώ μετά από αυτό», λέω γελώντας. Προσπαθώ να σκεφτώ κάτι κάπως σοκαριστικό, αλλά δεν μπορώ να ξεπεράσω αυτό που είπε. *Φωναχτά*. Ίσως επειδή είναι νευροχειρουργός και δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι κάποιος τόσο μορφωμένος θα ξεστόμιζε με τόση ευκολία αυτή τη λέξη. Ανασυγκροτούμαι... κάπως... και μετά λέω: «Εντάξει. Μια και μιλάμε γι' αυτό... ο πρώτος άντρας με τον οποίο έκανα σεξ ήταν άστεγος».

Ζωηρεύει και με κοιτάζει. «Ω, θα πρέπει να μου πεις κι άλλα γι' αυτή την ιστορία».

Τεντώνω το χέρι μου και ακουμπάω πάνω το κεφάλι μου. «Μεγάλωσα στο Μέιν. Ζούσαμε σε μια σχετικά καλή γειτονιά, αλλά ο δρόμος πίσω από το σπίτι μας δεν ήταν και στην καλύτερη κατάσταση. Η πίσω αυλή συνόρευε με ένα μη κατοικήσιμο σπίτι που γειτνίαζε με δύο εγκαταλειμμένα οικοπέδα. Έγινα φίλη με έναν τύπο που τον έλεγαν Άτλας κι έμενε σε αυτό το σπίτι. Κανείς δεν ήξερε ότι έμενε εκεί εκτός από εμένα. Του πήγαινα φαγητό, ρούχα, διάφορα. Μέχρι που το ανακάλυψε ο πατέρας μου».

«Και τι έκανε;»

Το σαγόνι μου σφίγγεται. Δεν καταλαβαίνω γιατί το ανέφερα αφού ακόμα πνέζω τον εαυτό μου να μην το σκέφτεται κάθε μέρα. «Τον έδειρε». Δεν θέλω να πω τίποτε άλλο γι' αυτό. «Σειρά σου».

Για μια στιγμή με κοιτάζει σιωπηλός, σαν να ξέρει ότι δεν

έχω πει όλη την ιστορία. Και μετά αποστρέφει το βλέμμα του. «Η ιδέα του γάμου μου προκαλεί αποστροφή», λέει. «Είμαι σχεδόν τριάντα χρόνων και δεν έχω καμία επιθυμία να παντρευτώ. Και κυρίως να αποκτήσω παιδιά. Το μόνο που θέλω σε αυτή τη ζωή είναι η επιτυχία. Μεγάλη επιτυχία. Αλλά αν το παραδεχτώ φωναχτά, θα φανώ αλαζόνας».

«Επαγγελματική επιτυχία ή κοινωνική καταξίωση;»

«Και τα δύο», απαντάει. «Όλοι μπορούν να κάνουν παιδιά. Όλοι μπορούν να παντρευτούν. Αλλά δεν μπορούν όλοι να γίνουν σπουδαίοι νευροχειρουργοί. Θέλω να γίνω ο καλύτερος στον τομέα μου».

«Έχεις δίκιο. Ακούγεσαι πράγματι αλαζόνας».

Χαμογελάει. «Η μητέρα μου πιστεύει ότι σπαταλάω τη ζωή μου επειδή το μόνο που κάνω είναι να δουλεύω».

«Είσαι νευροχειρουργός και η μητέρα σου είναι απογοητευμένη;» γελάω. «Θεέ μου, αυτό είναι τρελό. Είναι ποτέ ευχαριστημένοι οι γονείς από τα παιδιά τους; Είναι ποτέ αρκετά καλά για αυτούς;»

Κουνάει το κεφάλι του. «Τα παιδιά μου δεν θα ήταν. Δεν έχουν πολλοί άνθρωποι τη δική μου φιλοδοξία, έτσι θα ήταν καταδικασμένα να αποτύχουν. Γι' αυτό δεν θα κάνω ποτέ παιδιά».

«Το σέβομαι αυτό, Ράιλ. Πολλοί άνθρωποι αρνούνται να παραδεχτούν ότι είναι πολύ εγωιστές για να γίνουν γονείς».

Κουνάει το κεφάλι του. «Ω, είμαι πάρα πολύ εγωιστής για να αποκτήσω παιδιά και σίγουρα είμαι πολύ εγωιστής για να κάνω σχέση».

«Και πώς το αποφεύγεις; Δεν βγαίνεις ραντεβού;»

Με καρφώνει με το βλέμμα του, ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. «Όταν έχω χρόνο, υπάρχουν κοπέλες που καλύπτουν τις ανάγκες μου. Δεν μου λείπει τίποτα

σε αυτόν τον τομέα, αν αυτό ρωτάς. Όμως ποτέ δεν θέλησα τον έρωτα. Τον θεωρούσα πάντα βάρος».

Εύχομαι να ένιωθα κι εγώ το ίδιο. Η ζωή μου θα ήταν πολύ πιο εύκολη. «Σε ζηλεύω. Έχω αυτή την ιδέα ότι κάπου εκεί έξω υπάρχει ο ιδανικός άντρας για εμένα. Κουράζομαι εύκολα γιατί ποτέ κανείς δεν φτάνει τις προδιαγραφές μου. Νιώθω ότι βρίσκομαι σε μια ατελείωτη αναζήτηση για το Άγιο Δισκοπότηρο».

«Θα πρέπει να δοκιμάσεις τη μέθοδό μου», λέει.

«Η οποία είναι;»

«Οι σχέσεις της μιας νύχτας». Σηκώνει το φρύδι του και η κίνηση μοιάζει με πρόσκληση.

Χαίρομαι που είναι σκοτεινά γιατί το πρόσωπό μου έχει γίνει κατακόκκινο. «Δεν θα μπορούσα ποτέ να κοιμηθώ με κάποιον αν πίστευα ότι δεν θα υπάρξει συνέχεια». Το λέω φωναχτά, αλλά τώρα που το λέω σε εκείνον δεν ακούγομαι πολύ πειστική.

Παίρνει αργά μια βαθιά ανάσα. «Δεν είσαι τέτοια κοπέλα, ε;» Στη φωνή του υπάρχει ένα ίχνος απογοήτευσης.

Νιώθω την ίδια απογοήτευση. Δεν είμαι καν σίγουρη ότι θα τον απέρριπτα αν έκανε κάποια κίνηση, αλλά μάλλον μόλις απέτρεψα αυτή την πιθανότητα.

«Δεν θα κοιμόσουν με κάποιον που μόλις γνώρισες...» Το βλέμμα του συναντάει πάλι το δικό μου. «Αλλά μέχρι πού θα έφτανες;»

Δεν έχω απάντηση. Γυρίζω ανάσκελα γιατί ο τρόπος που με κοιτάζει με κάνει να θέλω να αναθεωρήσω τις απόψεις μου για τις σχέσεις της μιας νύχτας. Υποθέτω ότι δεν είμαι απολύτως αντίθετη. Απλώς δεν μου το πρότεινε ποτέ κάποιος που θα με έκανε να το σκεφτώ σοβαρά.

Μέχρι τώρα. Νομίζω. Είναι πρόταση αυτή; Πάντα ήμουν πολύ κακή στο φλερτ.

Απλώνει τα χέρια του και πιάνει την άκρη της ξαπλώστρας μου. Με μια απότομη κίνηση κι ελάχιστη προσπάθεια την τραβάει προς το μέρος του μέχρι που χτυπάει στη δική του. Νιώθω ολόκληρο το σώμα μου να σφίγγεται. Τώρα είναι τόσο κοντά μου, που μπορώ να νιώσω τη ζεστή του ανάσα να διαπερνά τον κρύο αέρα. Αν τον κοιτούσα, θα αντίκριζα το πρόσωπό του μόνο λίγα εκατοστά μακριά από το δικό μου. Αρνούμαι να τον κοιτάξω γιατί πιθανότατα θα με φιλήσει και δεν ξέρω απολύτως τίποτα γι' αυτόν τον τύπο, εκτός από μερικές γυμνές αλήθειες. Όμως αυτό δεν βαραίνει καθόλου τη συνείδησή μου όταν ακουμπάει το βαρύ του χέρι πάνω στην κοιλιά μου.

«Μέχρι πού θα έφτανες, Λίλι;» Η φωνή του είναι βαθιά. Απαλή. Φτάνει μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών μου.

«Δεν ξέρω», ψιθυρίζω.

Τα δάχτυλά του αρχίζουν να κινούνται προς το στρίφωμα της μπλούζας μου. Το σπρώχνει αργά μέχρι που αποκαλύπτεται ένα μικρό κομμάτι της κοιλιάς μου. «Χριστέ μου», ψιθυρίζω νιώθοντας τη ζεστασιά του χεριού του να γλιστράει πάνω στην κοιλιά μου.

Ενάντια στην κρίση μου, γυρίζω και τον αντικρίζω και το βλέμμα του με αιχμαλωτίζει εντελώς.

Φαίνεται αισιόδοξος και πεινασμένος και γεμάτος αυτοπεποίθηση. Βυθίζει τα δόντια του στο κάτω χείλος του καθώς το χέρι του ανεβαίνει πιο ψηλά. Ξέρω ότι μπορεί να νιώσει την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος μου.

«Μέχρι εδώ;» ρωτάει.

Δεν αναγνωρίζω αυτή την πλευρά μου, αλλά κουνάω το κεφάλι μου και λέω: «Ούτε που πλησίασες».

Χαμογελάει και τα δάχτυλά του αγγίζουν το κάτω μέρος του σουτιέν μου και το δέρμα μου που έχει ανατριχιάσει.

Μόλις κλείνω τα μάτια μου, ένας διαπεραστικός ήχος σκίζει

τον αέρα. Το χέρι του κοκαλώνει όταν συνειδητοποιούμε και οι δύο ότι είναι ένα τηλέφωνο. Το δικό του τηλέφωνο.

Ακουμπάει το μέτωπό του στον ώμο μου. «Ανάθεμα».

Τραβάει το χέρι του κάτω από την μπλούζα μου και συνοφρυώνομαι. Ψάχνει στην τσέπη του για το κινητό του, σηκώνεται όρθιος και απομακρύνεται μερικά μέτρα για να απαντήσει.

«Δόκτωρ Κινκέντ», λέει. Ακούει με προσοχή ενώ το χέρι του σφίγγει τον αυχένα του. «Ο Ρόμπερτς; Δεν έχω εφημερία απόψε». Κι άλλη σιωπή και μετά: «Ναι, δώστε μου δέκα λεπτά. Έρχομαι».

Κλείνει το τηλέφωνο και το βάζει πάλι στην τσέπη του. Όταν γυρίζει και με κοιτάζει, φαίνεται λίγο απογοητευμένος. Δείχνει την πόρτα που οδηγεί στη σκάλα. «Πρέπει να...»

Γνέφω. «Κανένα πρόβλημα».

Με παρατηρεί για μια στιγμή και μετά σηκώνει το δάχτυλό του. «Μην κουνηθείς», λέει και πιάνει πάλι το τηλέφωνό του. Πλησιάζει και το κρατάει σαν να πρόκειται να με βγάλει φωτογραφία. Σχεδόν αντιτίθεμαι, αλλά δεν ξέρω γιατί. Είμαι εντελώς ντυμένη, αλλά για κάποιο λόγο δεν νιώθω έτσι.

Με φωτογραφίζει ξαπλωμένη στην ξαπλώστρα με το χέρι χαλαρά πάνω από το κεφάλι μου. Δεν έχω ιδέα τι σκοπεύει να κάνει με αυτή τη φωτογραφία, αλλά μου αρέσει που με φωτογράφησε. Μου αρέσει που ένιωσε την ανάγκη να θυμάται πώς είμαι παρόλο που ξέρει ότι δεν θα με ξαναδεί ποτέ.

Για λίγα δευτερόλεπτα κοιτάζει τη φωτογραφία στην οθόνη και χαμογελάει. Μπαίνω στον πειρασμό να τον φωτογραφίσω κι εγώ, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω ένα ενθύμιο από κάποιον που δεν θα ξαναδώ ποτέ. Αυτή η σκέψη είναι λίγο καταθλιπτική.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Λίλι Μπλουμ. Ελπίζω να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου ενάντια στις πιθανότητες».

Χαμογελάω νιώθοντας εξίσου θλιμμένη και μπερδεμένη από αυτόν τον άντρα. Δεν είμαι σίγουρη ότι έχω ξαναβρεθεί με κάποιον σαν αυτόν – κάποιον με εντελώς διαφορετικό τρόπο ζωής και οικονομική επιφάνεια. Και πιθανότατα δεν θα ξαναβρεθώ. Αλλά εκπλήσσομαι ευχάριστα συνειδητοποιώντας ότι δεν είμαστε τόσο διαφορετικοί.

Η προκατάληψη επιβεβαιώνεται.

Κοιτάζει για μια στιγμή τα πόδια του και η στάση του κορμιού του προδίδει μια κάποια αβεβαιότητα. Είναι σαν να βρίσκεται μετέωρος ανάμεσα στην επιθυμία να μου πει κάτι ακόμα και την ανάγκη να φύγει. Μου ρίχνει μια τελευταία ματιά και αυτή τη φορά το πρόσωπό του δεν είναι ανέκφραστο. Προλαβαίνω να διακρίνω την απογοήτευση στο σφιγμένο του στόμα και μετά κάνει μεταβολή και απομακρύνεται. Ανοίγει την πόρτα κι ακούω τα βήματά του να σβήνουν καθώς κατεβαίνει βιαστικά τη σκάλα. Είμαι πάλι μόνη μου στην ταρατσα, αλλά έκπληκτη συνειδητοποιώ ότι αυτό με θλίβει.